

Det perfekte lærred er også en krukke

Det kan godt være, at den klassiske cylinderform ligner en spand. Men udsat for den rigtige keramik og den helt perfekte brænding eller glasur er cylinderformede krukker reelt små mesterværker.

KERAMIK

LARS HEDEBO OLSEN

Alle tiders krukker. Gunilla Maria Åkesson, Samuel Johnson, Lotte Westphael, Ann Linnemann Galleri, Kronprinsessegade 51, Kbh. N, Tlf. 10, august

Den helt klassiske krukke er en af de mest indtagende keramiske former. Ikke den buede krukke eller den høje slanke vase, men den traditionelle cylinder, der nærmer sig en spand. Oprindeligt har den været brugt til opbevaring af vand, mad eller andre ting, man har skullet passe på. I dag fungerer cylindere mest som dekorative elementer i boligen – og som en form for lærred for mange keramikere, der kan slå sig løs med glasurer og dekorationer på de store flader.

Cylindere er den foretrukne form for to af de keramikere, som lige nu kan opleves i Ann Linnemann Galleri i Nyboder. Svenske Gunilla Maria Åkesson har næsten gjort det til sit livsprojekt at skabe cylindere, der er så sprængfulde af energi, at de næsten er ved at eksplodere. Danske Lotte Westphaels krukker ligner vævede tæpper, og man skal helt tæt på, for man opdager, at de er udført i det fineste porcelænsler.

Som modvægt til de mange cylindere står amerikanske Samuel Johnsons værker, som også er krukker, men slet ikke cylindere. Især hans store pilgrimsflasker er geniale i denne sammenhæng. De er enorme – 35 cm høje, men ligner mest klassiske feltflasker, som en ridder har tabt på sin tur gennem Europa. Johnsons krukker kan også bruges som opbevaring, både de små drikkebægre og den store brune klassiske krukke, men hvor Åkesson og Westphaels værker er så meget udtryk for vor moderne tid, ser Johnsons ud, som om de lige er blevet fundet i en grav fra jernalderen.

Det er nok derfor, at Ann Linnemann

NATUR. Overfladen på Gunilla Maria Åkessons cylinder ligner en svensk skov, når foråret sætter ind. Grant, sprødt og fyldt med saft. Foto: Ann Linnemann Galleri

har døbt udstillingen 'Alle tiders krukker', for historisk har værkerne rødder langt tilbage i vores civilisation. Men selvfølgelig har hun også valgt den titel, fordi der er tale om alle tiders krukker. Der er faktisk ikke en eneste overflødig eller kikset krukke i det selskab, som Linnemann præsenterer, og fordi hun kun har taget 26 værker med på udstillingen, har de luft omkring sig og kan indtage det lille galleri med maner.

Et tekstillager

Lotte Westphaels krukker er et kapitel for sig. Som nævnt ligner de sammenrullede tæpper, for hun skaber sine cylindere med indfarvet ler, som hun lægger i små bånd, hvor forskellige farvelter afløser hinanden. På afstand giver det udtryk, der minder om tekstiler – eller måske snarere stofprøver, som man skal gennemgå,

Der er faktisk ikke en eneste overflødig eller kikset krukke i det selskab

når man skal vælge betræk til sin nye sofa. Stikker man næsen ned i cylindrene, kan man se, at de er helt gennemfarvede, og det understreger fornemmelsen af, at man har bevæget sig ind på et tekstil-

lager. Det må tage en evighed at skabe de værker, og det må kræve uædne mængder af tålmodighed og præcision.

Samuel Johnson er amerikaner, men har i en periode boet her i landet, hvor han har taget sin uddannelse. Derfor har hans keramik noget meget skandinavisk over sig, samtidig med at det takket være brændefyringen, hvor værkerne bliver præget af sod og aske, minder om japansk lertøj.

Ved at lægge reb ind i overfladerne, for værkerne bliver brændt, og ved at stille dem nær hinanden skaber Johnson keramik, hvor der er masser af strukturer og skyggevirksomheder, man kan gå på opdagelse i. Johnsons krukker er uglaserede, og det giver hans keramik et anstrøg af noget meget maskulint og oprindeligt, som spiller op til Westphael og Åkessons sartere toner.

De dage, hvor man drømmer om at forsvinde i en svensk skov, ville det være godt at have en af Gunilla Maria Åkessons cylindere stående. Grønne, gule, hvide og grå toner glider sammen i saftige universer på to af hendes krukker, mens andre står næsten helt rene i hvide glasurer, som bobler svagt i kanterne.

Det er rigtig keramik, som Ann Linnemann har givet plads til denne sommer. Forstået på den måde, at alle værker udspringer af brugskeramikken. Man kunne faktisk fylde værkerne med æbler, blomster og papirklips. Man kunne også lade være, men begge dele glæder mit funktionalistiske hjerte.

lars.hebedo@pol.dk